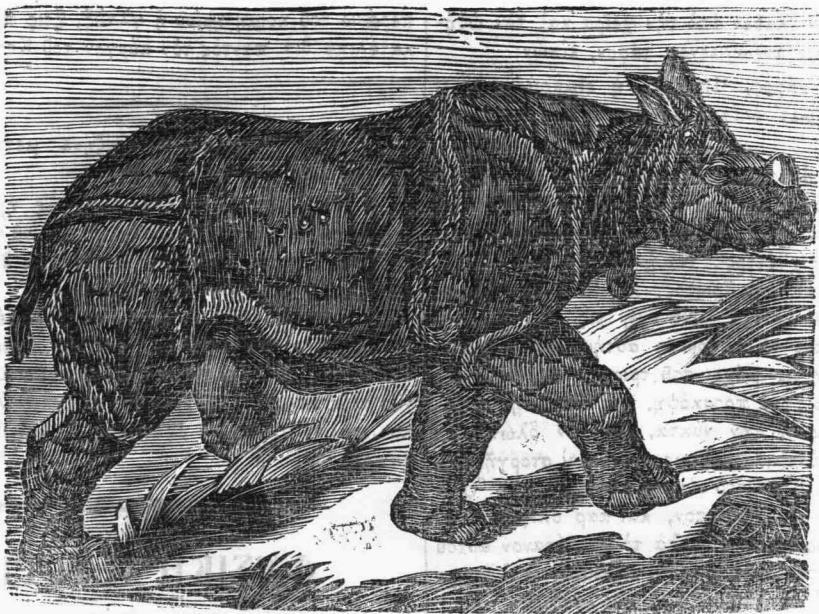

παραφοράν του· ἐκρίζονει δένδρα ἢ τὰ θραύει, καὶ πᾶς ὃ ἐχθρός του ἐπιπτειν θύμα τῆς λύσσης του, ἐὰν ἡ φύσις δὲν περιώριζε τὴν ἔκτασιν τῆς δράσεώς του.

Πολὺν καιρὸν δὲν ἦτο γνωστὸν εἰς τὴν Εὐρώπην ἄλλο εἶδος αὐτοῦ παρὰ τὸ τοῦ Ἰνδικοῦ, ὅστις εἶναι μονόκερος, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ κέρας κεῖται ἐπὶ τοῦ ῥύγχους καὶ στηρίζεται διὰ τῶν τῆς ῥινὸς ὀστέων. Εἰς ἀληθὲς ὅτι ὁ Παυτανίας ἀναφέρει τὸ ἀφρικανικὸν εἶδος, τὸ δίκερρον, ὅπερ ὀνομάζει *Tauros* τῆς Αἰθιοπίας, τὸν ὁποῖον τὰ νομίσματα τοῦ Διακλητιανοῦ παριστῶσι μὲ δεύτερον κέρας ἐπὶ τοῦ μετώπου, μικρότερον τοῦ πρώτου.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἔφερον τινὰς ἐξ αὐτῶν διὰ τὰς θυρισμαχίας, τοὺς ἔφερον δὲ ἐξ Ἰνδιῶν συγχρόνως μὲ τοὺς ἐλέφαντας· καὶ μόνον τῷ 1760 εἰς ῥινόκερος δίκερρος ἐφέρθη εἰς τὸ θηριοτροφεῖον τῶν Βερσαλλίων, καὶ τότε ἡ ὑπαρξίς καὶ τὸ εἶδος αὐτοῦ φαίνεται ὅτι εἶχον ἐντελῶς καὶ ὁρισμένως παρατηρηθῇ.

Πολλὰ ὀλίγοι ῥινόκεροι ζῶντες ὑπάρχουσιν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ὁ λόγος εἶναι εὐκολός νὰ ἐξηγηθῇ. Διὰ ξηρὰς εἶναι ὀλέθριοι συνοδοὶ τῶν περιηγητῶν, καὶ διότι, αἰμοδόρους ὄντας οὔτε νὰ φαντασθῇ τις δύναται νὰ τοὺς μεταφέρῃ ἄλλως, εἰμὴ ἐντὸς στερῶντάτων καὶ βρυτάτων κλωβίων. Προσθέσται δὲ εἰς ταῦτα τὸν ὄγκον αὐτῶν, ὅστις εἶναι μέγιστος. Διὰ θαλάσσης δὲ, τὸ ἐμπόδιον δὲν εἶναι μικρότερον· εἰς ἐλέφας ἀφίεται νὰ τὸν ὀδηγοῦν, καὶ παραδίδεται εἰς τὰς τακτοποιήσεις τῶν ὀδηγῶν του. Ὁ δὲ ῥινόκερος πρᾶττει ὅλως τὸ ἐναντίον· πρέπει νὰ τὸν φέρῃ τις εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἐκεῖ νὰ τοῦ δίδῃ τροφήν, ἐὰν ᾖ ἐφηβός, σχεδὸν διακοσίων λιτρῶν τὴν ἡμέραν. Οἱ θόρυβοι τὸν ταραττοῦσι, ἡ κίνησις τοῦ πλοίου τὸν καθιστᾷ μανιώδη, καὶ σχεδὸν οὔτε σιγὴ μὴ δὲν παρέρχεται, καὶ ἡ δὲν διακινδυνεύει ἡ σωτηρία τῆς νηὸς καὶ τοῦ πληρώματος.

Ἡ Σουμάτρα ἔχει, ὡς ἡ Ἀφρική, ἓνα ῥινό-

κερον δίκερρον, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνάστημα ἐξισοῦται μὲ τὸ μικροῦ τινος βοῦς, ἔχει δύο τομάς εἰς ἑκατέραν σιαγῶνα. Τρίτον δὲ τι εἶδος, μικρότερον ἔτι, κατοικεῖ εἰς τὴν Ἰνδωνίαν καὶ τὰς νήσους τῆς Σόνδας. Τὸ εἶδος τοῦτο εἶναι μονόκερον, ὡς τὸ τῆς Ἰνδίας, τοῦ ὁποίου ἔχει μικρόττημον ὅλην τὴν φυσιογνωμίαν· ἔχει μόνον τρεῖς πόδας ὕψους, ἀλλὰ πολὺ ἀπέχει εἰσέτι τοῦ νὰ ἐξισωθῇ, κατὰ τὴν σμικρότητα τῶν ἀναλογιῶν, μ' ἐκείνην τῆς ὁποίας τὰ λείψανα εὐρίσκονται εἰς τὸν νομὸν τοῦ Τάρνιος καὶ Γαρόνα. Τὸ ἀνάστημα τούτων δὲν φαίνεται νὰ ὑπερβαίνει τὸ τοῦ κοινοῦ χοίρου.

Π. Η.

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Η ΑΛΓΕΡΙΑ.

Δὲν θέλομεν ποσῶς ἐνδιατρίψαι εἰς τὰς πολλὰς λεπτομερείας τῶν συμβεβηκότων, τὰς ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Ἀράβων μέχρι τῆς Γαλλικῆς κατακτήσεως. Δώδεκα αἰῶνες ἀνάγονται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς μουσουλμανικῆς κυριαρχίας, καὶ εἰς τὸν κύκλον τούτων τῆς ταραχώδους υπάρξεως, δὲν ἀπαντᾷ τις ἄλλο, εἰμὴ δυναστείας ἀλληλομαχοῦσας, ἐπικρατείας ἐφημέρους, κλονιζομένης καὶ καταστροφόμενης, εἰς τὴν πνοὴν τῶν ἐπαναστάσεων. Τὸ Μογγρέβ εἶναι τὸ αἵματηρὸν στάδιον, ἐνθα ἡ εἰρήνη αὐτὴ μένει ὑπὸ τὰ δπλα.

Οἱ Ἀράβες, διωχθέντες ἐκ τῆς Ἰσπανίας τὸ 1491, μετὰ ὀκτὼ αἰώνων κυριαρχίαν, ἐγείναν κατακτηταί, καὶ ὠργάνισαν τὰς τῶν πειρατῶν δημοκρατείας, αἵτινες συνεχῶς διέσπειραν τὴν καταστροφὴν εἰς τὴν χώραν τῶν νικητῶν.

Ἡ Ἰσπανία εἶχε, κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα, μεταβιβάσει τὸν πόλεμον εἰς Ἀλγερίαν. Ἡ δὲ Πορτογαλία εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τοῦ Μαρόκου. Δύο τυχοδιῶνται Ὀθωμανοί, (οἱ περίφημοι Ξανθοπόγονες) ἐσύστησαν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ἀλγερίας, ἣν ὁ Καὶρ-Ἐδδὴν ἔθεσεν ὑπὸ τὴν κυριότητα τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, καὶ ἤ τις μετ' ὀλίγον ἔγεινεν ἐπίφοβος εἰς ὅλας τὰς χριστιανικὰς δυνάμεις. Κατωτέρω θέλομεν ἰδεῖ τίς ἦν ὁ διοργανισμὸς τοῦ κράτους τούτου.

Πέντε φυλαὶ ἐνέμοντο τὴν χώραν τῆς Ἀλγερίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τῶν Γάλλων ἐμφανίσεως.

α'. Εἰς χιλιάδες Τούρκοι, λαὸς ὀλιγάριθμος, ἀλλὰ κυρίαρχος.

β'. Οἱ Μαῦροι, οἱ Κουλουγλίδες καὶ οἱ Ἑβραῖοι, εἰς τὰς πόλεις.

γ'. Οἱ Ἀραβες, εἰς τὰς πεδιάδας.

δ'. Οἱ Καβίλοι εἰς τὰς ὄρεϊνὰς χώρας.

Καὶ τοὺς μὲν Ὀθωμανοὺς ἔχουσιν οἱ Γάλλοι. Οἱ δὲ Μαῦροι τῶν πόλεων παραδίδονται εἰς τὸ ἐμπόριον. Φυλὴ νοθευθεῖσα ἀπὸ τοὺς πρόσφυγας τῆς Γρενάδας, ὑπομένει ἀναντιδράστως τὴν κατάντησιν τῆς Ἀλγερίας. Συμποσοῦνται δὲ οὗτοι εἰς 50,000. Πλουσιώτεροι τῶν κατοίκων τῆς πεδιάδος, ζῶσιν ἀπὸ τὰ παλαιὰ ὠφελήματα τῆς πειρατείας, ἀγνοοῦντες τὰς τέχνας, καταφρονοῦντες τὴν γεωργίαν καὶ εἰς οὐδὲν ἐνθυμίζοντες τοὺς περιωνύμους κατακτητὰς τῆς Ἰσπανίας. Ἐκ τῆς ἐπιμιξίας τῶν Μαυριτανῶν γυναικῶν μετὰ

τῶν Τούρκων γενιτσάρων, προκύπτουσιν οἱ Κουλουγλίδες (υἱοὶ στρατιωτῶν), οἵτινες ἀπεστέλουν εἰς τὴν ἀντιβασιλείαν τῆς Ἀλγερίας, ἰδιαιτέραν τινα κλάσιν, ἀποκλεισμένην ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ ἀνικῆτου στρατοῦ. Οἱ Μαῦροι καὶ οἱ Κουλουγλίδες, ἐκθηλυθέντες ὑπὸ τῆς καταχρήσεως τῶν σωματικῶν ἡδονῶν, οὐδεμίαν ἔχουσι σημασίαν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς κατακτήσεως.

Οἱ Ἰουδαῖοι, φυλὴ κοσμοπολίτης, ἣν εὕρισκε τις πανταχοῦ ζῴηρὰν καὶ ἄπλειστον, ραδιουργοῦσαν μικροπρεπῶς, κρύπτουσιν τὴν ὑπουλόγητα καὶ ἀπιστίαν τῆς ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ταπεινοφροσύνης, οἱ Ἰουδαῖοι εἶναι οἱ ἔμποροι, οἱ δραστηριώτεροι τεκογλύφοι τῆς Ἀλγερίας, οἱ δὲ τῆς ἐσχάτης κλάσεως μετέρχονται παντὸς εἶδους ἐπαγγέλματα· οἱ κεφαλαιούχοι ἐνήργουν ὑπὸ τὴν τουρκικὴν δυναστείαν τὴν σωματεμπορίαν. Καταφρονούμενοι ἀπὸ τοὺς Μουσουλμάνους, κατεστάθησαν διὰ τῆς ἰσότητος, ἣν ἀπένειμαν αὐτοῖς οἱ κατακτηταὶ Γάλλοι, ἀλαζόνες καθ' ὑπερβολὴν, χωρὶς ν' ἀναγνωρίσωσι δι' οὐδεμιᾶς ὠφελήσεως ὑπηρεσίας τὴν ἀπελευθερώσιν, ἣν χρεωστοῦσιν εἰς αὐτοὺς.

« Ἐν γένει δὲ, λέγει Γάλλος τις, οἱ Μαῦροι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι μόνον κατέχουσιν τὰς πόλεις εἰς τὰς ὁποίας ζῶσιν οἱ κατακτηταί, ἐνῶ οἱ Ἀραβες εἶναι ἀγροδιαίτοι. »

Ἐντιμὸς τις μαρσεσιῶλος, ἀπατηθεὶς ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῶν ἀνεπαρκῶν τεκμηρίων, ἡ παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν πόλεμον καὶ τὰς πυρκαϊὰς, ἃς περιέφερον εἰς τὴν Ἀλγερίαν, νομίζει ὅτι δύναται νὰ κατηγορήσῃ τοὺς Ἀραβας, διὰ τὸν φα-

νατισμόν, διὰ τὴν κακὴν πίστιν καὶ τὴν πρὸς τὴν κλοπὴν κλίσιν των, ἣν ἀνεβίβασαν, λέγει, σχεδὸν εἰς ὕψος ἀρετῆς, καὶ, μολονότι δὲν κλέπτουσι κτήνη καὶ ἄλλα, κλέπτουσιν ὅμως τὰ ἀντικείμενα τοῦ ἔρωτός των. Τὸ πάθος τοῦτο φέρει αὐτοὺς εἰς ἐπιχειρήσεις τολμηράς.»

Νομίζομεν ὅτι δὲν ἔχει βεβαίως κρίσιν, ὁ καταδικάζων λαὸν διὰ τινὰς ἐξαίρεσεις οἱ φανατικοί, οἱ ἄνθρωποι τῆς κακῆς πίστεως, οἱ λησταί, καὶ οἱ ἐρωτόληπτοι, ἀνήκουσιν εἰς πάντα τόπον, ὡς καὶ αἱ πλάναι. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ μεταβῶμεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον, ἀρεσκόμεθα μᾶλλον εἰς τὴν ἐκφράσιν ἐξέτασεως ἀκριβεστεράς, περὶ ἐπομένης ὑπὸ διανοῦ ἀξιωματικοῦ πολυμαθεστάτου καὶ πολὺν χρόνον διατριψάντος ἐν μέσῳ τῶν φυλῶν τούτων.

« Αἱ ἠρησκευτικαὶ προλήψεις, λέγει ὁ Κ. Παλλιστιέρος, δὲν εἶναι τόσον ἐβρίζωμενά παρὰ τοῖς Ἀραβῶν, ὅσον κοινῶς νομίζεται. Μολονότι εἶναι ζηλωταὶ τῆς πίστεώς των, εὐκόλως ὅμως δύνανται νὰ παραδῶσιν αὐτὴν εἰς πράγματα μηδαμινὰ καὶ ἀδιάφορα. Δυναταί τις νὰ κατηγορήσῃ αὐτοὺς διὰ τοῦτο ; Ὁχι, ἀναμφιβόλως, διότι, οὐκ αὖ λαφὼ ἐκείνῳ τῷ μηδενί πιστεύοντι ! Παρ' αὐτοῖς πᾶσα ἠρησκευτικὴ πράξις ἐφελκύνει τὸν σεβασμὸν των, οἷα δὴ ποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ λατρεία τοῦ ἐκτελοῦντος αὐτήν.

« Ἐχουσι προσέτι πολὺ τιμὴν τινὰ ἀρετὴν, καὶ κατὰ τοσοῦτον ἀξιοσημείωτον, καθ' ὅσον τὴν διαμνησθήσαντες αὐτοῖς, καὶ αὕτη εἶναι ἡ πίστις εἰς τὸν πολιτικὸν λόγον των. Ἡθέτησαν, λέγουσι, πολλάκις τὸν λόγον των ἐν πολέμῳ. Ἀλλὰ ποίας συνθήκας παρεβίβασαν ;

« Ὁμολογῶ ὅτι δὲν γνωρίζω οὐδεμίαν. Συνέθη ἀναμφιβόλως πολλάκις, ὥστε φυλαί τινες νὰ μὴ νομίζωνται συνεδεδεμένα ὑπὸ ἄλλων, καὶ μάλιστα ὑπόχρεοις γενομένη ὑπὸ ἀνεξαρτήτων ἀτόμων φυλῆς τινός, νὰ μὴ ἐκτελεσθῇ ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας. Ἀλλὰ τί παράδοξον εἰς τόπον ὅπου ἡ γαλλικὴ κυριαρχία ἀφῆκε νὰ εἰσχωρήσῃ ἀναρχία ἐντελής, ἡ δὲ δύναμις καὶ ἡ κοινὴ θέλησις νὰ μὴ ἀντιπροσωπεύωνται ὑπ' οὐδενός ; Καὶ ἐν τούτοις μ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐγγυήσεως, οὐδεὶς τῶν Γάλλων, ὅσοι ἐνεπιστεύθησαν τὴν ζωὴν των εἰς τοὺς Ἀραβας, μετανόησε δι' αὐτό· ἐνῷ, ἐπὶ τῆς διοικήσεως τοῦ δουκὸς δὲ Ροβίγο, δύο ἰθαγενεῖς κήρυκες ἀπεκεφαλίσθησαν εἰς Ἀλγερίαν, καὶ τοὶ φέροντες ἐγγράφῳ ἀσφαλείας.

« Οἱ Ἀραβες εἶναι ἐν γένει γλυκεῖς πρὸς τὰς γυναῖκάς των, τρυφεροὶ πρὸς τὰ τέκνα των, εὐμενεῖς πρὸς τοὺς ὑπηρετάς των· ἐκπληροῦσιν ἀκριβῶς ὅλα τὰ καθήκοντα τῆς κοινωνίας· ἔσοι δὲ ὑπερέχουσι κατὰ τι τοῦ κοινοῦ ὅχλου εἶναι ἀξιοσημείωτοι διὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν ἀδρότητα τῶν ἐκφράσεών των εἰς τὰς κοινωνικὰς αὐτῶν ἢ ἰδιωτικὰς σχέσεις. Δὲν στεροῦνται ἀδρόφροσύνης, οὐδὲ κοσμιότητος εἰς τοὺς ἔρωτάς των. Ὁ κυνισμὸς, τὸ χονδρσιδεῖς αὐτὸ τέκνον τῶν παρηκαμμένων λαῶν, δὲν εἰσχωρῆσε παρ' αὐτοῖς· ἐρυθρίῳσι συνελθὼς, εἰς νεάνιδας, εἰς συνδικαλέξεις κοινοτάτας μεταξὺ ἡμῶν, εἰς ἀς λαμβάνουσι μέρος μετ' ἀποστροφῆς. Πλὴν μ' ὅλην τὸ κάλυμμα τοῦτο τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς ἀγνότητος, δὲν εἶναι πάντῃ ἐξηρημένοι ἀξιοκατακρίτων παρεκτροπῶν. Ἀλλὰ τὰ παραδείγματα καὶ παρ' αὐτοῖς εἶναι ἐπίσης σπάνια, ὅσον καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς.

« Ἡ βίος τῶν γυναικῶν ἀπέχει πολὺ τοῦ νὰ ἦναι δυστυχῆς παρὰ τοῖς Ἀραβῶν καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Μαύροις, ὡς πιστεύεται ἐν Εὐρώπῃ. Οἱ νόμοι καὶ αἱ ἐ-

ξεις τοῦ τόπου ταῖς παραχωροῦσι δικαιώματα, ἄτινα τὰς προστατεύουσι κατὰ τῶν ἰδιοτροπιῶν τῶν συζύγων των.

Ἐὰν συζυγικὴ τις ἔρις ἀποβῇ σοβαρὰ, ἡ γυνὴ ἀπειλεῖ τὸν ἄνδρα μὲ τὴν ἐπέμβασιν τῆς δικαιοσύνης, ἣτις σχεδὸν πάντοτε εἶναι ὑπὲρ αὐτῆς, ὅθεν, εἰς Βαρβαρίαν, ὡς καὶ εἰς Γαλλίαν, τὸ ὠραῖον φύλον κρατεῖ συνήθως τὸ σκῆπτρον τοῦ εἰκῶν· καὶ ἡ ἐξουσία αὕτη σπανίως διαμερίζεται, διότι δὲν ὑπάρχουσι παρὰ ὀλίγοι Ἀραβες, οἵτινες ὀφελοῦνται ἀπὸ τοῦ ἔθιμον τῆς πολυγαμίας· οἱ πλεῖστοι περιορίζονται εἰς μίαν μόνην γυναῖκα τῆς ὁποίας εἶναι μᾶλλον ὑποταταγμένοι ὑπηρεταί ἢ κύριοι, ἀπαράλλακτα ὡς εἰς τὴν Γαλλίαν. Οἱ νόμοι περιέχουσι πολλὰς εὐκολίας πρὸς τὴν διάζευξιν· ἀλλ' ἐπειδὴ κἀνείς δὲν δύναται νὰ ἀποπέμψῃ τὴν γυναῖκα του, χωρὶς νὰ τῇ δώσῃ καὶ χρηματικὴν τινα ὠρέλειαν, ὁ χωρισμὸς εἶναι σπάνιος. Τὰ διαζύγια, δι' ἀμοιβαίας συναινέσεως, συμβαίνουν συνεχέστερον· δὲν εἶναι δὲ σπάνιον νὰ συναπαντήσῃς γυναῖκας αἰτινες συνεζεύχθησαν δις ἢ τρίς, ἐνῷ οἱ πρῶτοι των σύζυγοι ἔζων εἰσέτι. Δύνανται ἐπίσης αὐταὶ νὰ προκαλέσωσι τὸ διαζύγιον διὰ πράγματα τὰ ὅποια ἤθελον φανῇ πολὺ παράδοξα. Σχεδὸν εἰς τὰς πόλεις μόνον ἡ ἔξις ὑποχρεοῖ τὰς γυναῖκας νὰ φαίνονται κεκαλυμμέναι· εἰς τὰς ἐξοχὰς ἡ αὐστηρότης αὕτη εἶναι σπανία, καὶ πρὸ πάντων καθ' ὅσον ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὴν πρωτεύουσιν. Μολονότι διατάσσεται ὑπὸ τοῦ Κορανίου, οἱ Ἀραβες τῆς Ἰσπανίας παρέβησαν τὴν διαταγὴν ταύτην, καὶ εἰς Σηβίλλαν ἐφάνησαν γυναῖκες διδάσκουσαι δημοσίᾳ τὴν φιλολογίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας. Ἡ ἀνοχὴ αὕτη, εἰσεχώρησεν εἰς τοὺς Ἀραβας τῆς Ἀφρικῆς, οἵτινες, εἰς τὰς ἐξοχὰς κρύπτουσιν ὀλίγον τὰς γυναῖκάς των, ἂν καὶ δεικνυνται ζυλότυποι. Αἱ κῶμαι ἢ τὰ χωρία, εἶναι τὸ θέατρον τῶν ἐρωτικῶν ῥαδιουργιῶν, τόσῳ συχνῶν, ὅσῳ καὶ ἐν Εὐρώπῃ, ὧν αἱ λύσεις, ἐνίοτε τραγικαί, ὁμοιάζουσι τὰ συμβαίνοντα παρ' ἡμῖν δράματα· ἐκ τούτου δύναται τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι τὰ αὐτὰ πάθη καὶ καταφεύγουσιν εἰς τὰ αὐτὰ μέσα πρὸς ἱκανοποίησιν των.

Ἐνῷ οἱ Μαῦροι τῶν πόλεων ἐθησαύριζον διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς πειρατείας, οἱ Ἀραβες τῆς ἐρήμου διετήρουν μετὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῶν ἡθῶν τὴν ἐλευθερίαν των. Ἡ ἀκαταδάμαστος ἀνδρεία τῶν φυλῶν δὲν εἶναι εἰμὴ τὸ ὁρμηφυτον τῆς προσοπτικῆς ἀμύνης.

« Ἀλλὰ, τί ἐστὶ ἀραβικὸν στρατόπεδον ; » Ὁ στρατάρχης Βουζὼ ἐξηγεῖ τοῦτο ὡς ἐξῆς. Εἶναι περιχαρᾶς ὡς τὰ ἐν Εὐρώπῃ ; κατέχει στρατιωτικὴν τινα θέσιν, οὐσιώδη ὡς πρὸς τὸν ἐχθρόν ; ὑπάρχουσιν ἀρκούντα πολεμφοδία καὶ ζωτροφία ; Ὁχι, εἶναι ἀπλούστατα, ἔνωσης σκηνῶν τινῶν κινήτων, ἐστημένων εἰς τὰς ὁχθὰς βουακίον τινός ἢ πηγῆς. Δέκα λεπτὰ ἐξαρκοῦσι διὰ νὰ φορτώσῃσι πάντα τὰ ἐν αὐταῖς ἐπὶ καμηλῶν· τὸ στρατόπεδον ἀναχωρεῖ, καὶ οἱ ἵππεις παρῆρσιάζονται διὰ νὰ πολεμήσωσιν, ἐὰν νομίζωσιν ἑαυτοὺς ἀρκετὰ ἀξιωμαχοῦς.

Ὁ μεγαλύτερος στρατηγὸς δὲν θέλει κατορθώσῃ νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς Ἀραβας εἰς πόλεμον, ὅτε δὲν ἔχωσιν εἰς τοῦτο πρόθεσιν.

Τίποτε δὲν τοὺς ὑποχρεοῖ νὰ ἀς προσμένουσιν· δὲν ἔχουσιν τίποτε νὰ φυλάξωσι, τίποτε νὰ υπερασπίσωσιν, ἐπειδὴ, ἡ δύναμις αὐτῶν συνίσταται ἀπὸ ἄτακτον ἱππικὸν καὶ δὲν δύνανται νὰ υπερασπίσωσιν ὠριμένην τινα θέσιν, ἐναντίον στρατεύματος τα-

κτικῶ, οὗ τινος ἡ πρωτίστη δύναμις σύγκειται ἀπὸ τὸ πεζικόν. Τὸ τακτικὸν ἱππικὸν ἐν Εὐρώπῃ δὲν ἤθελε δυνήθῃ, καλλίτερον τῶν Ἀράβων νὰ ὑπερασπισθῇ μίαν θέσιν, ἐν περὶ χαρᾶς κωμένον στρατόπεδον. Ἐνὶ λόγῳ οἱ στρατηγικοὶ συνδυασμοὶ τῆς Εὐρώπης δὲν σημαίνουσι τίποτε εἰς Ἀφρικὴν τὰ πράγματα, τὰ στρατεύματα εἶναι ὅλως διάφορα, καὶ ὁ πόλεμος ἐπίσης γίνεται διαφόρως παρ' αὐτοῖς. Αἱ δὲ ἀποθήκαι τῶν εἶναι ἐπίσης κινήτῃ, ὡς τὸ στρατόπεδόν των.

Τοιαύτη ὑπῆρχε περίπου ἡ πολεμικὴ κατάστασις τῶν Ἀράβων, πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἀδδὲλ Καδέρ, καὶ ἂν ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἀλγερίας ἐκυριεύθη, ἀλλὰ δὲν συμβαίνει σπανίως νὰ δοκιμάζωσιν οἱ Γάλλοι τὴν ἀκαταδάμαστον ἰσχύν των φυλῶν τούτων. Αἱ ἐνταυθα εἰκονογραφίαι ἡμῶν παριστῶσι δύο γυναῖκας, τὴν μὲν εἰς τὸ ἐσωτερικόν της, τὴν δὲ, ὡς ἄλλην τινὰ Σπαρτιάτιδα, πολεμοῦσαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Π. Η.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ.

(Συγγραφή Φραγγίσκου Βεύ, μετάφρασις Ἀλ. Ἰωαννίδου).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Εἰσαγωγή. — Χαρακτὴρ τῆς περιηγήσεως. — Ἡ κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου πρώτη τῶν ἀκτῶν θεά. — Εἰσοδος εἰς τὸν Τάμεσιν. — Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀεικινήσεως αὐτοῦ. — Θαυμάσιον θέαμα τῆς μεγάλης ἀπὸ Ραμογάττην εἰς Λονδίνον ὁδοῦ. — Γραβι-σένδρη. — Βοελίχη. — Λαὸς ἐφ' ὕδατων. — Ὁ λιμὴν τοῦ Λονδίνου. — Πανόραμα τῆς πόλεως. — Ἐντύπωσις ἰδανική. — Ἐπιβρόχ τῆς γλώσσης ἐπὶ τῶν ἡθῶν. — Οἱ τελῶναι. — Ἡ γέφυρα τοῦ Λονδίνου. — Ἀγγλικὴ φιλοφροσύνη. — Γέφυρα τοῦ Οὐκτερλώ. — Αἱ ναυσιδρομίαι (regates) ... κτλ. ... — Πρώτη ἐκδρομή. — Trafalgar-Square. — Μνημεῖον Νέλσωνος. — Κιονόκρανα ἐντὸς κλωθίων. — Ἐθνικὴ Στοά. — Ἀθλία τῶν μνημείων τῆς ἀγγλικῆς τέχνης κατὰ-στασις. — Οὐίλλιαμ Ὀργάρθης, κλ ... — Ἐπιβρόχ τοῦ Κρόμβελλ ἐπὶ τῶν τεχνῶν καὶ τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος. — White-Hall. — Ἔρευνα περὶ τῆς ἀληθοῦς θέσεως τῆς λαϊκῆς καὶ τοῦ Καρόλου τοῦ Α'. — Ἐσπέρα ἐν οἶνοπωλείῳ. — Τὸ Λονδίνον κατὰ τὴν νύκτα.

Μολονότι ὁ ἥλιος ἔδυσε πρὸ πέντε ἡδὴ ὥρῶν, ἡ λάμψις ὅμως τοῦ φωτὸς αὐτοῦ διαμένει ἐτι ἐπὶ τοῦ